

ΑΘΗΝΑΪΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΝΕΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ
ΤΙΜΑΤΑΙ

Ἐν Ἑλλάδι... Δρ. ν. 3.—
Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ » » 3,50

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Λεπτῶν..... 20
261—Γραφείον ὁδ. Ἐρμού—264

Τὰ εὐάρεστα ἀποτελέσματα τῆς κατὰ τὴν Κυριακὴν ἀναπαύσεως καταδείκνυνται θρυμασίως διὰ τῆς συστάσεως τῶν Κυριακῶν Σχολείων πρὸς θρησκευτικὴν ἐκπαίδευσιν τῶν τε παίδων καὶ τῶν νέων. Ἐν τῇ Μεγάλῃ Βρετανίᾳ καὶ ταῖς Ἠνωμέναις Πολιτείαις τῆς Ἀμερικῆς τὸ σύστημα τοῦτο τὰ μάλιστα ἐπικρατεῖ. Ἐν Ἀγγλίᾳ ὑπάρχουσι περὶ τὰς 300,000 ἀτόμων, ἅτινα ἐκουσίως διδάσκουσι τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ ἐκ τῶν Γραφῶν εἰς πλείονας τῶν 3,000,000 νέων καὶ παίδων. Ἐν ταῖς Ἠνωμέναις Πολιτείαις λέγεται, ὅτι ὑπάρχουσιν 69,874 Κυριακὰ Σχολεῖα μετὰ 753,000 διδασκάλων, καὶ 5,790,000 μαθητῶν· ἐν Καναδοῦ, 4,400 σχολεῖα μετὰ 35,745 διδασκάλων καὶ 274,381 μαθητῶν. Ἡ ἐπίδρασις τῶν Κυριακῶν τούτων Σχολείων ἐπὶ τὰς οἰκογενεῖας περιγράφεται κάλλιστα ἐν τινι ἐπιστολῇ πρὸς τὸν συγγραφεὶ τοῦ ἀρθροῦ τούτου ἐν ἧ μνημονεύεται ἡ κατάστασις γνωστῆς τινος οἰκογενεῖας. Οἱ γονεῖς ἦσαν πενέστατοι· ὁ πατὴρ ἦτο μέθυος· ἡ μήτηρ κατέβαλλε πᾶσαν προσπάθειαν διὰ ν' ἀναθρέψῃ ἐννέα τέκνα. Αὐτὰ δὲ ἡ ἴδια καὶ τοὶ ἀπαίδευτος, ἠγάπα νὰ συγχάξωσι τὰ τέκνα τῆς εἰς τὰ Κυριακὰ Σχολεῖα. Ἐξ ἐκ τῶν ἐννέα ἐκείνων τέκνων, διὰ τῆς ἐπιρροῆς τῆς Κυριακῆς ταύτης διδασκαλίας ἐγένοντο ἄνδρες καὶ γυναῖκες θεοσεβεῖς. Ἐκ τῶν ὑπερπεπτακισχιλίων παιδιῶν, τὰ ὅποια ἐξῆλθον ἐκ τινος τῶν Κυριακῶν Σχολείων ἐν Βερμινγκάμη, δύο μόνων ἐγνώσθησαν ὅτι ἠθέτησαν τοὺς νόμους τῆς πατρίδος τῶν καὶ ἐτιμωρήθησαν ὑπ' αὐτῶν.» Πολλοὶ διακριθέντες ἄνδρες (ὡς ὁ Ἀβραάμ Αἰνκολν, Πρόεδρος ποτε τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν, ὁ Λόρδος Κ. Ἀδερλέϋ, καὶ ὁ Λόρδος Σέλβερν) ὑπῆρξαν διδασκαλοὶ ἢ μαθηταὶ Κυριακῶν Σχολείων, καὶ ἔλαβον τὴν πρώτην ὠθησιν τοῦ ἐναρέτως ζῆν διὰ τῆς διδασκαλίας τῶν Κυριακῶν Σχολείων. Ἡ δὲ διδασκαλία αὕτη οὐχὶ μόνον εἰς τοὺς διδασκόμενους, ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς διδάσκοντας ἐπίδρα. Παρατηρήσατε τὴν ἀσκησιν τοῦ πνεύματος, τὴν δύναμιν τῆς αὐταπαρηγήσεως, τὴν ἐπιθυμίαν

τοῦ ἀγαθοεργεῖν, καὶ τὴν ἀπαιτουμένην νοημοσύνην πρὸς διατήρησιν ὑπὲρ τὸ ἑκατομύριον διδασκάλων τῶν Κυριακῶν Σχολείων εἰς τὸ ἔργον αὐτῶν τῆς ἀγάπης. Οὐδεὶς μισθοδοτεῖται, καὶ τὰ παιδιά γίνονται δεκτὰ ἀνευ οὐδεμιᾶς ὑλικῆς ὑποχρεώσεως. Τοῦτο λοιπὸν τὸ θεάρεστον ἔργον δὲν ἠδύνατο νὰ προοδεύσῃ ἀνευ τῆς Κυριακῆς ἀναπαύσεως. Τὰ Κυριακὰ Σχολεῖα δὲν εὐδοκίμουσιν εἰς τόπους, ἐνθα οἱ ἀνθρωποὶ εἰσιν ἐκδοτοὶ εἰς ἐργασίαν ἢ εἰς διασκέδασεις κατὰ τὰς Κυριακάς. Τὸν χειμῶνα τοῦ 1875 ἐφημερίδες τινὲς τοῦ Λονδίνου διὰ συντομωτάτης εἰδοποιήσεως ἀνήγγελλον, ὅτι ἡ Α. Μ. ἡ βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας ἐσυνείησε νὰ συλλάξῃ εἰς τὸν πύργον Οὐίνδσορ ἀνὰ πᾶσαν Κυριακὴν τὸ ἑσπέρας, τὰ τέκνα τῶν ὑπηρετῶν καὶ ἀκολούθων τῆς, καὶ νὰ διδάσκῃ εἰς αὐτὰ ἡ ἴδια τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ. Θεάρεστον παράδειγμα τῆς ὑπερτάτης γυναικὸς τοῦ κράτους! Εἶθε νὰ τὸ μιμηθῶσι καὶ ἄλλαι πολλαί! Ἡ Α. Μ. ἐπανειλημμένως ἀπέδειξε καὶ ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν τῆς περὶ τῆς τηρήσεως τῆς Κυριακῆς. *

Η ΡΟΖΑ

Ἡ ΤΑ ΔΥΟ ΦΡΟΥΡΙΑ

[Συνέχεια καὶ τέλος].

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'.

Ὁ Ἰππότης Ἐμβῆς ἐπιστρέφει εἰς τὸ Φρουρίον αὐτοῦ.—Ἐπίσχεται ὅτι θέλει δώσει πᾶσαν χάριν, τὴν ὅποیان ἡ Ρόζα ἠθέλε ζήτησει.—Αὐτὴ ἀπαιτεῖ, ὡς δικαίαν, τὴν ἀπελευθέρωσιν τοῦ πατρὸς τῆς καὶ τὴν ἀπόδοσιν τῶν κτημάτων αὐτοῦ.—Συνδιαλλαγὴ τῶν δύο Ἰπποτῶν.

Ὁ κύριος τοῦ Φρουρίου τῶν Αἰχμαλώτων Ἰππότης Ἐμβῆς ἐπανῆλθε τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ἐπεριμένετο συνοδευόμενος ὑπὸ δύο εὐγενῶν πολεμιστῶν. Ἐνώπιον δὲ τούτων ἡ Κυρία Χίλδα διηγήθη ὅτι ὁ μονογενὴς υἱὸς αὐτοῦ πίπτων εἰς τὸ φρέαρ διέστρεξε τὸν ἑσχατον κίν-

δυνον και παρεστησεν εις αυτους οτι το μέρος του ενδύματός του, το οποιον εκρατήθη υπό της άρπάγης επλησίαζε να σχισθῆ μέχρι της άκρας, οτε αυτος απεσπασθη από την άρπάγην. Ο δε πατήρ του εκ της περιγραφῆς του εσχάτου κινδύνου του υιού του πεσόντος εις το φρέαρ, ετρόμαξε και κατέστη ωχροτάτος. Οστις δε εγνώριζε τα φρονήματα του Κυρίου Έμβῆ ἠδύνατο να εἶπῃ οτι αυτος ὀλίγον εφρόντιζε περι Θεου, και ὁμῶς αυτος μετα πολλῆς συγκινήσεως ανέκραξε «Βεβαίως Πρόνοιά τις διεπράξατο τούτο!» «Υπάρχει αναμφισβότως Θεία Πρόνοια,» εἶπεν ἡ Κυρία, «και άγγελός τις επέμφθη, ὅπως σώσῃ αυτὸν από φρικώδη θάνατον· ὁ δε άγγελος εἶναι αυτη ἡ κόρη ἡ ἱσταμένη ενταῦθα.» Ο Ἰππότης Έμβῆς και οἱ δύο εὐγενεῖς πολεμισταὶ θεώρουν μετ' ἐκπλήξεως και μεγάλης τιμῆς τὴν νεαράν μορφήν, ἧς οὔτε τὴν χάριν, οὔτε τὴν εὐσεβῆ ἔκφρασιν του προσώπου ἠδύνατο να κρύψωσι τὰ πενιχρά και χονδροειδῆ ενδύματα. «Δημοτελῶς διακηρύττω,» ανέκραξεν ὁ Ἰππότης Έμβῆς, «ἐνώπιον τῶν εὐγενῶν τούτων Βαρώων οτι θέλω ἀπονεύμει ὅποιανδήποτε χάριν ἠθελε μοι ζητήσει ἡ νεανίς αυτη, διότι με ἔχει καθυποχρεωμένον σώσασα τὸν υἱόν μου.»

Ἡ δε Ρόζα, προχωρήσασα ὀλίγα βήματα, ἀνέβλεψε σταθερῶς πρὸς τὸν Ἰππότην και μετα αξιοπρεπειας και πλήρους παρόρησίας εἶπε, πρὸς θαυμασμόν πάντων τῶν παρόντων, «Ἄφου ἐδώκατε τὴν ὑμετέραν ὑπόσχεσιν ἐνώπιον τοιούτων μαρτύρων, δὲν θέλετε δυνηθῆ, γινώσκω καλῶς, να ἀποποιηθῆτε τὴν αἰτησίν μου· ἀλλά, Κύριε Ἰππότα, δὲν ζητῶ τι παρ' ὑμῶν, ὡς χάριν, τὸ ἀπαιτῶ, δικαιωματικῶς, ἀπαιτῶ να ἔλευθερώσητε τὸν φίλτατόν μου πατέρα, τὸν Ἰππότην Ἐλβέρτον και να ἀποδώγητε εἰς αυτὸν τὸ Φρούριόν του και τὰ ἐπίλοιπα τῶν κτημάτων του, τῶν ὁποίων ἀδικώτατα ἐστερήθη.» Βαθεῖα τότε σιωπῆ και ἀκίνησια ἐπεκράτησαν ἐπὶ ἱκανὰς στιγμάς· οἱ ὀφθαλμοὶ πάντων ἐστράφησαν πρὸς τὸν Ἰππότην Έμβῆν, του ὁποίου τὸ πρόσωπον φανερά ἐδείκνυε τὴν διατρέχουσαν εἰς τὸ πνεῦμα αυτου πάλην. «Λάβε ὁπότερον τῶν Φρουρίων θέλεις,» ανέκραξε τέλος, «ἀλλά δὲν δύναμαι, δὲν θέλω να ἀπολύσω τὸ ἔχθρόν μου!»

Μετὰ τούτους λόγους τούτους ἡ σύζυγός του γονυκλιτῶς παρεκάλει αυτὸν να ἐνδώσῃ ἀλλ' εἰς μάτην. Τότε νευσάσης αυτῆς ἐγονάτισεν ὁ Ἐβάρδος και συγκλείσας τὰς ἑαυτου χεῖρας διηγήθη μετα λόγων συγκινητικῶν τὸν εσχάτον κίνδυνον, ὃν διέτρεξεν εἰς τὸ βάθος του φρέατος, και τὸ οτι ἡ ἀγαθῆ Ρόζα ἐξήριστο κινδύνουσε τὴν ἰδίαν αυτῆς ζωὴν πρὸς σωτηρίαν αυτου. Ἠδδόκησε λοιπὸν ὁ Θεὸς να εἰσδώσῃ οἱ λόγοι του παιδὸς εἰς τὴν καρδίαν του πατρὸς του. Τότε ἡ μὲν ἔκφρασις του πρωτόπου ἐντελῶς μετεβλήθη, ἡ δε Κυρία Χίλδα ἐναγκαλισθεῖσα αυτὸν εἶπε, με χαμηλὴν φωνήν, «ἀγαπητῆ μοι σύζυγε, μὴ δισταῖς να ὑπακούσης εἰς τὰς ὑπαγορεύσεις τῆς καρδίας σου, ἀπόδασ ἀμέσως τὴν ἐλευθερίαν εἰς τὸν ἀγαθὸν Ἰππότην και ὅσα ἀνήκουσιν εἰς αυτόν. Δύναμαι δε να σε δια-

βεβαιώσω, πρὸς εὐχαρίστησιν σου, οτι δὲν εγνώρισας τὸν χαρακτήρα αυτου και οτι εἶναι ἀξίος τῆς ἐξαιρέ-

του ὑπολήψεώς σου. Διὰ τῆς πράξεως ταύτης θέλεις διὰ βίου ἐξασφαλίσαι εἰς σεαυτὸν ἀληθῆ φίλον. Πολλὰ προσέτι ἔχω να εἶπω περὶ τῆς θαυμασίας θυγατρὸς του, ἣν ἀγαπῶ σχεδόν, ὅσον σε και τὰ τέκνα ἡμῶν.

Ἦλθν τῶν ἰσχυρῶν λόγων αυτῆς και ἡ παρουσία τῶν δύο εὐγενῶν πολεμιστῶν, οἵτινες ἔχαιρον ἐξαιρέτον ὑπόληψιν παρὰ τῷ Δουκί, ἐπενήργησε πολὺ εἰς τὴν συγκατάθεσιν του Κυρίου Έμβῆ. Διότι παρετήρησεν οτι οὔτοι ἐθαύμαζον τὰ μέγιστα τὸν ἠρωϊσμόν τῆς Ρόζας και τὴν ἀξίειπαινον διάθεσιν, ἣν εἶδειε πρὸς σωτηρίαν του τέκνου του ἔχθρου τῆς. Ἀποσυρθεῖσα ἡ Ρόζα πρὸς τὸ ἄκρον τῆς αἰθούσης, περιέμενε τὸ ἀποτέλεσμα· ἐλπίς δε και φόβος ἀδικώπως ἐπλήρουν τὴν καρδίαν αυτῆς· αἱ χεῖρες αυτῆς ἦσαν ἐν τῷ μετὰ τῶν συμπεπλεγμένων με τὰς χεῖρας τῆς νεωτέρας θυγατρὸς του Ἰππότου Έμβῆ. Κατὰ προσταγὴν δε τῆς Κυρίας Χίλδας ἡ θυγάτηρ τῆς προσεκάλεσε τὴν Ρόζαν να πλησιάσῃ, ὁ δε Ἰππότης Έμβῆς ἐγενεθῆς ἐπροχώρησεν ἱκανὰ βήματα πρὸς αυτὴν ἐρχομένην και εἶπε, «Ἡ Κυρία Χίλδα με βεβαίωσεν οτι ὁ χαρακτήρ του Ἰππότου Ἐλβέρτου δὲν εἶναι τοιοῦτος, ὅποιον πρὸ πολλοῦ ὑπέθετον· ἀλλά φοβοῦμαι οτι ὅσον ἀξιόλογος και ἂν ἦναι αυτος δὲν θέλει λησμονήσει τὸ παρεθλόν. Εἶναι ἤδη ἐλεύθερος· τὸ Φρούριόν του θέλει ἀποδοθῆ

εἰς αυτόν, ἡ δε εὐχαρίστησις τῆς εὐαρέστου ταύτης πρὸς αυτὸν ἀγγελίας ἀνῆκει δικαιωματικῶς εἰς σε. Ὑπαγε, λοιπὸν, και εἶθε ἀμφοτέροι να εὐδαιμονήτε.»

Οἱ δε δύο ἀνδρεῖοι μάρτυρες συνεχάρησαν τὸν Ἰππότην Έμβῆν και θερμῶς ἐπήνεσαν αυτὸν νικῆσαντα τὰς ἑαυτου προλήψεις. Ἐπειτα δε ἔστρεψαν να προσαγορεύσωσι τὴν Ρόζαν, ἀλλ' αυτῆ εἶχε μεταβῆ εἰς δωμάτιον, ὅπου ἡ Κυρία Χίλδα προνοητικῶς εἶχεν ἐταμάσει πλήρη και ὡραίαν στολὴν δι' αυτὴν. Ἡ δε μελαγχρινῆ βαφῆ ἐξηλείφθη από του ὡραίου προσώπου τῆς, και ἀφου ἐνεδύθη, ὡς ἔπρεπεν εἰς τὴν κοινωνικὴν τῆς τάξιν, ἡ Κυρία Χίλδα προσέφερεν εἰς αυτὴν τὰ κειμήλια, τὰ ὁποία εἶχον ἀρπαγῆ ἐκ του Εὐτυχοῦς Φρουρίου. «Προσφιλῆς νεαρά μου φίλη,» εἶπεν αυτῆ, «αἶδου τὰ κειμήλια τῆς ἐξαιρέτου μητρός σου, τὰ ὁποία ὅτε μοι παρεδόθησαν υπό του συζύγου μου, εἶχον ἀποφασίσει οὐδέποτε να οἰκειοποιηθῶ. Ὁ μὲ ὑποχρεώσης ἂν τὰ φορέσῃς σήμερον.» Ἡ δε φιλόστοργος θυγάτηρ ἐκλαυσεν ἐπὶ τῇ θέᾳ τῶν κοσμημάτων τούτων, ἅτινα ἀνεκάλουν τὸ θάνατον τῆς μητρός τῆς· ἀλλὰ συγχρόνως ἀνεκάλεσαν εἰς τὴν μνήμην αυτῆς τὴν συμβουλήν τῆς ἀποθηνησκούσης εὐσεβοῦς μητρός, συμβουλήν, ἧτις ὑπῆρξεν ὁ ὀδηγὸς και ἡ παρηγορία αυτῆς κατὰ τὰς θειὰς περιστάσεις και τὰς ἀπροσδοκήτους θλίψεις. Ἐχαιρε δέ, διότι κατὰ τὴν τρυφεράν τῆς ἡλικίαν εὐτύχησε να ἔχῃ τοιαύτην μητέρα.

Ἐν δε τῷ δεσμοτηρίῳ εὔρε τὸν πατέρα τῆς ἐνδεθμῆνον στολὴν Ἰππότου. Ο Κύριος Ἐλβέρτος εἶχε πληροφορηθῆ παρὰ τῶν δύο πολεμιστῶν περὶ ὅλων τῶν διατρέξαντων· ἀλλ' αυτοὶ ἀνέφερον ἰδίως τὴν πεποίθησιν του Ἰππότου Έμβῆ, οτι ὁ αἰχμαλώτός του οὐδέποτε ἠθελε συγχωρήσει τὰς προσβολὰς τὰς ὁποίας ὑπέστη. «Τοὺς ἔστειλα,» εἶπεν ὁ Ἰππότης Ἐλβέρτος πρὸς τὴν Ρόζαν, «ἵνα παρακαλέσωσι τὸν Ἰππότην Έμβῆ να μοι ἐπιτρέψῃ να συνδιαλεθῶ μετ' αυτου πρὶν ἀναχωρήσω ἐντεῦθεν. Ο δε πρῶν ἔχθρός μου θέλει βεβαιωθῆ οτι ὁ χριστιανὸς δύναται να συγχωρῆ, ὡς ἐλπίζει και αυτος να λάβῃ συγχώρησιν παρὰ του οὐρανίου Πατρὸς αυτου. Ἀποχώρησον ἀγαπητόν μου τέκνον· ταχέως θέλω σε ἀκολουθήσει.»

Τί δε ἐλέγη κατὰ τὴν σύντομον ταύτην συνέντευξιν, δὲν ἐγένετο γνωστόν· ἀλλ' ὅτε οἱ δύο Ἰππόται συνήτησαν τὴν Κυρίαν Χίλδαν και τοὺς λοιπούς, ὁ Ἰππότης Ἐλβέρτος εἶπε, «Κατὰ τὴν τὴν νεανικὴν ἡμῶν ἡλικίαν, ὁ Ἰππότης Έμβῆς και ἐγὼ ἤμεθα φίλοι· πέποιθα δε οτι του λοιποῦ θέλομεν εἶσθαι ἐγκαρδίως ἀδελφοί. Συνεφωνήσαμεν δε, ὥστε πᾶν ὅτι δυσάρεστον συνέβῃ κατὰ τοὺς τελευταίους τούτους μῆνας, μηδέποτε να μνημονευθῆ από ταύτης τῆς εὐτυχὸς ἡμέρας.» Προσφέρον δε τὴν χεῖρά του πρὸς τὸν Ἰππότην Έμβῆν, προσέθηκε μετα ἐμφάσεως, «Ἦέποιθα εἰς τὴν ὑπόσχεσίν σου.» Μετὰ ὀψεως ἐκφραζούσης αἰσχύνην και ἐν ταῦτῳ εὐγνωμοσύνην, ἐσφιγξεν ὁ Ἰππότης Έμβῆς τὴν προσφερθεῖσαν χεῖρα· ἔπειτα στρέψας πρὸς τὴν Κυρίαν Χίλδαν, εἶπε, «φιλτάτη μου συμβία, θὰ χαρῆς βεβαίως μαυθάνουσα οτι ὁ μεγαλόψυχος Ἰππό-

της συνήνεσε να μᾶς τιμῆσῃ με τὴν παρουσίαν αυτου ἔως οὐ τὸ Εὐτυχὲς Φρούριον εὐτρεπισθῆ πρὸς ὑποδοχὴν αυτου και τῆς θαυμασίας θυγατρὸς του.

Πρὸ πολλοῦ ἀνέγνωσα τὸ περὶ Ρόζας διήγημα εἰς Γαλλικὸν σύγγραμμα· μετα τινὰ δε ἔτη συντάξασα αὐτὸ ἀγγλιστί, τὸ κατεχώρισα εἰς Περιοδικὸν τι τῶν παιδῶν. Δὲν δύναται τις να εἶπῃ οτι αὐτὸ εἶναι ἀκριβῆς μεταφράσις· διότι δὲν εἶχον ἐνώπιόν μου τὸ πρωτότυπον· συγγράφουσα δε τὸ περιεργον τούτο διήγημα, παρέλειψα, ὅσα χωρία δὲν ἦσαν ἀμύδια πρὸς τοὺς νεαροὺς ἀναγνώστὰς μου, παρενέθηκα δε ἄλλα ὠφέλιμα διδάγματα μὴ εὐρισκόμενα ἐν τῷ πρωτοτύπῳ.

Δὲν ἔχω λόγους να φρονῶ οτι τὰ κύρια συμβάντα του διηγήματος τούτου εἶναι πλαστά. Ἄν δε παραδεχθῶμεν οτι εἶναι ἀληθῆ, πῶσον θαυμαστῆ εἶναι ἡ Θεία Πρόνοια, ἧτις, ὡς χρυσοῦς μίτος, διατρέχει αὐτὰ καθ' ὁλοκληρίαν, συνδέουσα τὰ διάφορα γεγονότα.

ΨΥΧΙΚΗ

[Ἰπὸ Ε. Α. ΚΕΧΑΓΙΑ.]

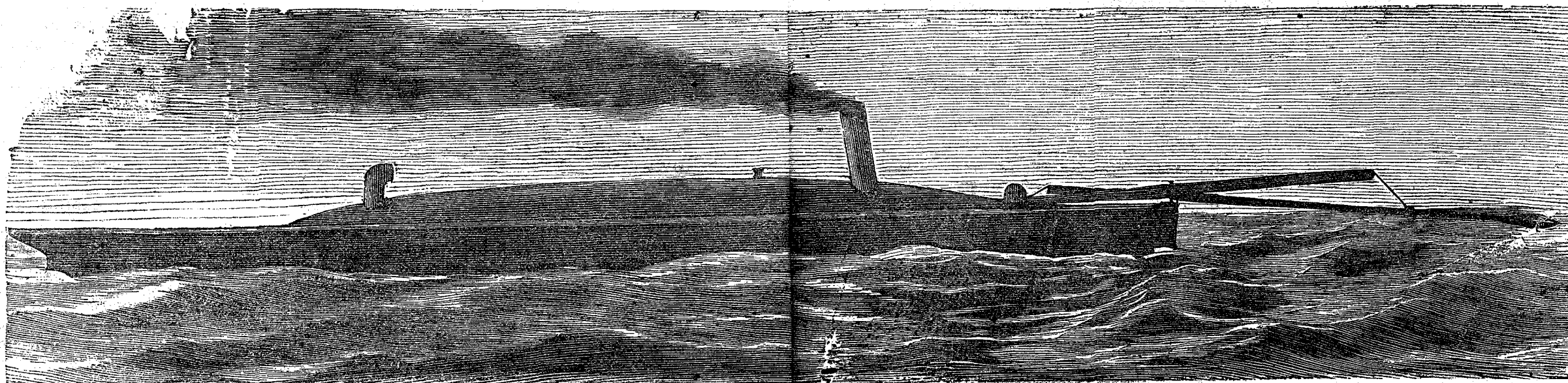
Αἱ πρῶται ἀντιλήψεις του ἐξωτερικοῦ κόσμου εἰσὶ διὰ τὸν παιδα ἀφετηρία τῶν φυσικῶν μελετῶν. Ο παῖς μετα συντόνου προσοχῆς προσοχῆς παρατηρεῖ τὸ κινούμενον ἐκκερμῆς του ὠρολογίου, τὴν σφαῖραν κυλιόμενην ἐπὶ του ἐδάφους και τὸν τροχὸν τῆς ἀμάξης περιστρεφόμενον περὶ τὸν ἄξονα. Ο διέτης παῖς παρατηρεῖ τὰ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας του ῥύακος ἐπιπλέοντα φύλλα τῶν δένδρων και βυθίζομενον τὸν ἐν αυτῷ ριφθέντα λίθον· πειράται δε ποικιλοτρόπως, ὅτε μὲν διὰ του ἰδίου αυτου σώματος, ὅτε δε διὰ ξυλαρίων να εὔρη τὸ κέντρον τῆς βαρύτητος αυτῶν. Πρωϊαίτερον ἐφελκύνοντα τὴν περιέργειαν και προσοχὴν αυτου εἰσὶ τὰ ἀτμοσφαιρικὰ φαινόμενα και μάλιστα χιὼν και ὄμβρος. Πάντα δε τὰ παίγνια αυτου εἰσὶ σχεδόν φυσικὰ πειράματα, ὡς π. χ. τὸ σφαιροβολεῖν, περιστρέφειν τὴν στεφάνην, κτίζειν πῆ. ἅτινα οὐ μόνον τὸ μωρικὸν του σώματος αυτου ἀσκούσι σύστημα, ἀλλὰ διδάσκουσι και τὴν χρῆσιν τὴν σκόπιμον τῶν μελῶν αυτου, πρὸς δε τούτοις και ἐννοιάν τινὰ τῶν φυσικῶν νόμων αυτῶν παρεχῶσιν. Ὁμολογητέον ὁμῶς οτι ἡ ἐρευνητικὴ του παιδὸς ὀρεξις, δι' ἧς ἐπιμόνως ἐπιζητεῖ τὴν ὀπισθεν τῶν φαινομένων κρυπτομένην αἰτίαν ἢ ἀνακαλύψῃ, καθίσταται πολλάκις ὕλικῶς ἐπιζήμιος· ἀλλ' ἡ ὕλικὴ αυτῆ ζημία ὡς πρὸς τὴν ἐκ ταύτης προερχομένην ἠθικὴν ὠφέλειαν εἶναι ἐλαχίστη. Ἀναγκαῖον ὁμῶς εἶναι να προλαμβάνηται ἡ τάσις αυτῆ του παιδὸς, ἵνα μὴ ἐνωρῆς ἐξοικειωθῆ με τὸ πνεῦμα τῆς καταστροφῆς.

Τετραέτης δε ὁ παῖς γενόμενος, ἐνίοτε ἀργότερον, ἐρωτᾷ τοὺς γονεῖς αυτου περὶ τῆς αἰτίας φαινομένων τινῶν και μάλιστα ὅταν, φαινομένου τινὸς πολλάκις υπό του παιδὸς παρατηρηθέντος και ὡς κανόνος τεθέντος, ἀντίστοιχον μὲν, ἑτέρας ὁμῶς φύσεως συμβαίγῃ, ὡς π. χ. «Διατί ἡ βροχὴ δὲν παράγει ὑγρασίαν;» ἐρωτᾷ ὁ παῖς ἐπὶ τῇ θέᾳ βροχῆς κωνιορτου.

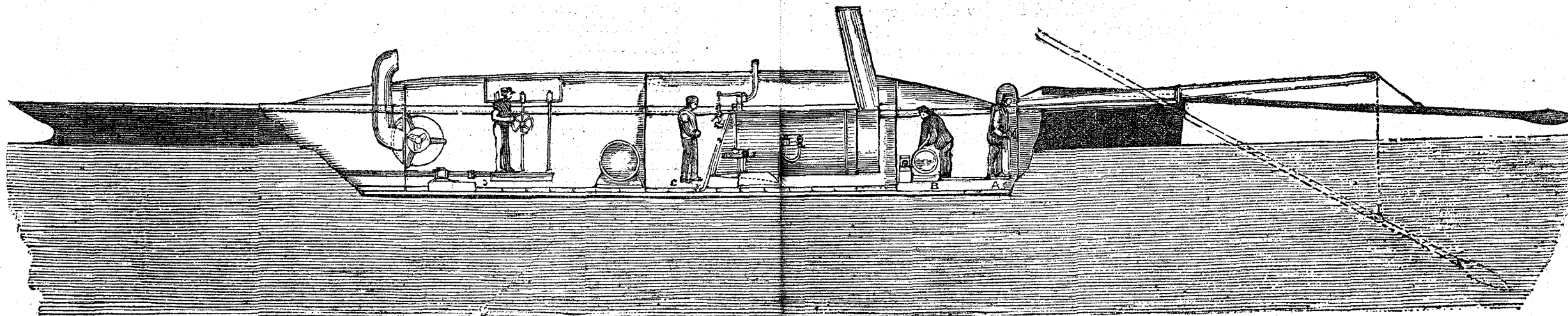
Ἡ δὲ φυσικὴ αὐτὴ πορεία τῆς ἀναπτύξεως τοῦ παιδὸς ὑποδεικνύει ἡμῖν τὴν μόνην ὀρθὴν μέθοδον, καθ' ἣν οὗτος τῶν μυστηρίων τῆς φύσεως νὰ μυηθῆ δύναται. Κατ' ἀρχὰς ἀρκεῖται ὁ παῖς ἀπλῶς τὰ φαινόμενα τοῦ ἐξωτερικοῦ νὰ παρατηρῆ κόσμου· ἡ δὲ ἀνάγκη τῆς ἐξηγήσεως τούτων διεγείρεται αὐτῷ ἀργότερον. Ὡς μόνον

κύμανσις τῆς ἐπιφανείας τῆς λίμνης μετὰ ριφθέντα ἐν αὐτῇ λίθον· ἢ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος ἀντανάκλασις τῶν δένδρων· ἢ ἐν ὕδατι φαινομένη τῆς ῥάβδου θλάσις· ἢ ἡχώ ἐν τῷ δάσει· ἢ ἐν εὐρυχώρῳ δωματίῳ ἀπήχησις· ὁ βραδύτερον ἀκούμενος μετὰ τὴν φλόγα τοῦ πυροβόλου ἤχος, προκαλοῦσι τὸν θαυμασμόν τοῦ

Χάριν τῶν ἡμετέρων ἀναγνοστών δημοσιεύομεν διπλὴν εἰκόνα τῶν τορπιλλοφόρων λέμβων τῶν ἀρτίως παρὰ ἡμετέρας κυβερνήσεως ἀποκτηθεῖσων. Ἡ πρώτη εἰκὼν δεῖκνυσι τὴν ἐξωτερικὴν ἐμφάνειαν τῆς λέμβου. Ἡ δευτέρα τὴν ἐσωτερικὴν καὶ διάφορα αὐτῆς διαμερίσματα.

Μετάλλιος τορπιφόρος λέμβος.

D. Μηχανικός. C. Θερμοστής. B. Ὁ ἐπὶ τῶν πηλῶν ἀξιωματικός. A. Πλοίαρχος ἢ πηδαλιούχος.

δὲ καὶ δραστηκώτατον βοηθητικὸν μέσον πρὸς λυσιτελεῖν διδασκαλίαν τῆς φυσικῆς ἔχουσιν οἱ γονεῖς τὴν ἐλευθερίαν φύσει, εἰς ἣν ὀδηγοῦντες τὸν παῖδα, ἀνάγκη νὰ καθοδηγῶσιν οὕτως αὐτῶν τὴν ἀντίληψιν, ὥστε νὰ ἐγείρηται ἡ παρατηρητικὴ αὐτοῦ δύναμις καὶ ὁ θαυμασμός, ὅστις εἶναι ἡ ἀρχὴ τῆς θεωρίας καὶ κατ' Ἄριστον ὁτέλην τῆς φιλοσοφίας. Ἡ ἐν συγκέντρως κύκλοις

παιδός. Ἄπειρα δὲ τοιαῦτα περιεργεῖαι ἀξία φαινόμενα περιβάλλουσι τὸν παῖδα. Ἴνα δὲ συγχρόνως ὁ παῖς καὶ εἰς τὴν προφορικὴν περιγραφὴν τῶν φαινομένων ἀσκήται, προσποιεῖται ὁ πατήρ ὅτι δὲν παρατήρησε φαινόμενόν τι· ἀφοῦ δὲ παρὰ τοῦ παιδὸς ἀκούσῃ τὴν περιγραφὴν αὐτοῦ, ἐπιφέρει τότε τὰς δεούσας δι-ορθώσεις· πλουσίαν δὲ πρὸς τοιαῦτα ἀσκήσεις ὕλην

παρέχουσι τὰ ἀτμοσφαιρικὰ φαινόμενα· οἷον δρόσος, ἄμβρος, χάλαζα, χιὼν κτλ. Τὴν ἀνακρίθειαν καὶ ἐξ ἐπιπολῆς παρατήρησιν παιδῶν καὶ πλείστων παρ' ἡμῖν ἐνηλίκων ἐπὶ φαινομένων διδακτικωτάτων καὶ θελκτικωτάτων καθιστᾷ ἀρίθμητον ἢ σπάνιον τοιούτου, ὅστις κατὰ σειρὰν τὰ χρώματα τῆς ἰριδος δύναται ἀσφαλῶς

καὶ τὰς ποικίλας αὐτῆς κατὰ τὸν διάφορον φωτισμὸν ἀποχρώσει κτλ. Τὴν δὲ θύελλαν ἀνάγκη μετὰ μείζονος προσοχῆς νὰ παρατηρῆ ὁ παῖς ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν τοῦ πατρὸς, ἵνα ἡ ὄψις αὐτῆς, ἥτις τῷ ὄχλῳ ἀδιάφορος ἢ ἀπαρέσκουσα εἶναι, καταστῆ αὐτῷ τερπνὴ, ἀποβλέποντι πρὸς ταύτην ἄνευ δουλικοῦ φόβου. Ἀσκήσις λίαν

ν' ἀποδώτῃ. Μᾶλλον δὲ χαρμωδῶν ὁ παῖς ἀποβλέπει πρὸς τὴν γιόνα. Ἴνα δὲ τὴν ἐσωτερικὴν ἀνάγκη τοῦ παιδὸς ὁ πατήρ ικανοποιῇ, δεόν νὰ καθοδηγῆ αὐτὸν νὰ παρατηρῆ τὴν ἐλαφρὰν καὶ βραδεῖαν αὐτῆς δίκην ψυχῆς πτώσιν, τὸ ὠραιότατον καὶ κανονικώτατον αὐτῆς σχῆμα, συλλέγων αὐτὴν ἐπὶ ἀβαχίου, τὰς διαφόρους αὐτῆς ἐπισωρεύσεις ἐπὶ δένδρων καὶ στεγῶν

διδασκτικὴ εἶναι ὁ παῖς τὰ χειμερινὰ νέφη, τοὺς στροβίλους τοῦ ἀνέμου, τὸ σχῆμα τῆς ἀστραπῆς νὰ παρατηρῆ καὶ τὸν μεταξὺ ἀστραπῆς καὶ βροντῆς μεσολαβούντα χρόνον ἀκριβῶς νὰ ὀρίξη. Πιπτούσης δὲ χαλάζης ὠφέλιμον εἶναι, συλλέγων ὁ πατήρ τινας ἐκ τούτων νὰ συντρίβῃ, ἵνα τὸ σχῆμα καὶ τὸν ἐντὸς αὐτῆς πυρῆνα ἴδῃ ὁ παῖς. Τοιαῦται δὲ παρατηρήσεις θέ-

λουσιν ἀπαλλάξει τὸν παῖδα τοῦ ἀλόγου τῆς κατα-
γίδος φόβου, ὅστις πολλοὺς τοσοῦτον γελοίους καθιστᾷ.

Πάντες οἱ παῖδες κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἤττον εὐρί-
σκουσι ἠδονὴν ἐν ταῖς μηχανικαῖς ἐργασίαις. Ὁ διέ-
της π. χ. παρατηρεῖ μετ' ἐνδιαφέροντος τὰς κινήσεις
τῆς ἀρέμης καὶ τοῦ κλωστήρου· πρῶτος δὲ πο-
θεῖ νὰ ἴδῃ πῶς ὁ λιθοτόμος διὰ τῆς πυρίτιδος ἀπο-
σχίζει λίθους· πῶς ὁ ξυλουργὸς διὰ τοῦ πρίονος διασχί-
ζει τοὺς κορμούς τῶν δένδρων εἰς σανίδας· πῶς ὁ ἀνε-
μος κινεῖ τὸν μύλον τοῦ μυλωτροῦ. Εὐκτέον λοιπὸν
εἶναι ὁ πατήρ νὰ παρέχῃ τῷ παιδί τοιαῦτα θεάματα
καὶ νὰ προσπαθῇ ταῦτα εἰς ἐναρμόνιον καὶ ἐνοποιὸν
ν' ἀγῆ ἀντίληψιν. Μετὰ δὲ ταῦτα, διηγουμένου τοῦ
παιδὸς ὅσα ἀντελήθη, ὁ πατήρ τὰ ὄργανα τὰ πρὸς ἐ-
καστὴν τῶν ἔργων ἐργασίῶν χρήσιμα κατονομάζει αὐτῷ.

Πολλὰ δὲ παιδικὰ παίγνια παρέχουσιν ἀφορμὴν εἰς
τὴν ἀντίληψιν φυσικῶν φαινομένων καὶ πρώτην τοῦ
αἰτίου αὐτῶν ἐξήγησιν. Ἡ ἐκ τοῦ ἐδάφους π. χ. ἐξα-
κοντιζομένη μετὰ τὴν πτώσιν αὐτῆς ἐκ κόμμεως ἐλα-
στικῆ σφαιρα, ἢ ἐξογκουμένη ποικιλόχρους τοῦ ἀπά-
νω πομφόλυξ, ὁ κατὰ τὴν διάφορον ἐμφύσησιν δια-
φόρος ἡχὼν αὐτὸς κ. εἰσὶ τοιαῦτα παίγνια. Ἐὰν δὲ
τινες τῶν γονέων ἀμοιρῶσι τῶν ἀναγκαίων πρὸς ἐξήγη-
σιν τοῦ αἰτίου τῶν φαινομένων τούτων γνώσεων, ἅς
ἀρκῶνται εἰς τὸν διὰ τῆς ἀκριβοῦς αὐτῶν περιγραφῆς
σχηματισμὸν εὐκρινῶς ἀντιλήψεως καὶ παρατάσεως
ἐν τῇ πνευματικῇ τοῦ παιδὸς συνείδησει.

Πρὸς ἐπιστημονικὴν ὁμῶς κατανόησιν τῶν φυσικῶν
φαινομένων εἶναι ἀπαραίτητον τὰς ἐν τῇ φύσει ἐνερ-
γούσας δυνάμεις ἐκ τῆς ἐνεργείας αὐτῶν νὰ διακρίνῃ
ὁ παῖς καὶ οὕτω τὸ μέγεθος αὐτῶν νὰ ὀρίξῃ. Εἰς ταύ-
την δὲ τὴν μαθηματικὴν ἀντίληψιν τῶν φυσικῶν δυ-
νάμεων λίαν ἀργὰ προήχθη ἡ ἀνθρωπότης. Ὁ μὲν λοι-
πὸν παῖς ὡς κληρονόμος τῶν ἐκατονταετηρίδων πρέ-
πει νὰ μετὰσχῃ τῆς κληρονομίας ταύτης, ὁ δὲ πατήρ,
ὡς ὁδηγὸς αὐτοῦ, νὰ ὁδηγήσῃ ἤδη αὐτὸν εἰς τὴν δευ-
τέραν τάξιν τῶν φυσικῶν μαθημάτων.

[Ἔπειτα συνέχεια]

Ἡ ΑΓΙΑ ΣΟΦΙΑ

[Ἰπὸ τοῦ Dr. Hamlin.]

Ἰπὸ τινος ἐπόψεως ἡ Ἁγία Σοφία εἶναι τὸ μᾶλλον
ἄξιον παρατηρήσεως οἰκοδόμημα ἐν τῷ κόσμῳ. Τὸ ἀρ-
χικῶς ἀνεγερθὲν κτίριον εὑρίσκει ἐν τῷ παρόντι μόνον
ὅσον ἀφορᾷ τὸ ὑλικὸν οὐχὶ δὲ καὶ τὸ σχῆμα. Ὁ
μέγας Κωνσταντῖνος, ὁ πρῶτος χριστιανὸς αὐτοκρά-
τωρ, ἀνήγειρεν ἐνταῦθα ἐκκλησίαν ὅπως σημείωσεν τὴν
μετάβασιν ἀπὸ τῆς εἰδωλολατρίας εἰς τὸν χριστιανισμὸν.
Ἡ ἐκκλησία δὲν ἀφιερώθη εἰς τὸν Χριστὸν, οὔτε εἰς τὸ
Ἅγιον Πνεῦμα, οὔτε εἰς τὴν Παναγίαν, οὔτε εἰς τινὰ
ἄγιον, ἀλλὰ δι' ἀναμίξεως γνωστικισμοῦ καὶ χριστιανισμοῦ, εἰς τὴν Ἁγίαν Σοφίαν. Τὸ ὑ-
λικὸν ἐν μέρει ἐλήθη ἐκ ναῶν τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τοῦ
Διὸς, ἐν μέρει δὲ ἐγένετο χρήσις νέου ὑλικῆς. Τοῦ οἰ-
κοδομήματος δὲ βλαβέντος ἐκ σεισμοῦ καὶ πυρὸς, ὁ

αὐτοκράτωρ Ἰουστινιανὸς τὴν ἕκτην ἐκατονταετηρίδα,
κατέρωθεν ἐντελῶς αὐτὸ ὅπως κατασκευάσῃ οἰκοδό-
μημα ἄξιον τοῦ ὀνόματος καὶ φήμης του. Ὡς ἀφιερω-
μένον εἰς τὴν Ἁγίαν Σοφίαν ἐσκέφθη ὅπως πᾶσα ἡ
θεία σοφία ἦτις ποτὲ ἐλάμψεν ἐν τῷ ἀνθρώπῳ συν-
τελέσῃ εἰς κατάρτισιν αὐτοῦ, ὅπως πᾶσα ἡ τέχνη με-
τάσχῃ αὐτοῦ, ὅπως πᾶς ἐνδοξὸς ναὸς πάσης ἐθνικῆς
θεότητος ἀποστείλῃ εἰσφορὰν μεγάλου τινοῦ ἢ σπανίου
ἔργου, στήλην, τόξον, κ. οὕτω δὲ συμβολικῶς, πάντα
τὰ ἔθνη, πᾶσαι αἱ ἐποχαί, πᾶσαι αἱ θρησκείαι, πᾶσα
ἡ θεία τέχνη συναχθῶσιν ἐνταῦθα καὶ προσφέρουσι λα-
τρειαν εἰς τὴν Ἁγίαν Σοφίαν. Ἡ ὅπως τὸ μεγαλο-
πρεπὲς οἰκοδόμημα γίνῃ αὐτὸ ὁ βωμὸς ἐξ οὗ θυμία-
μα σιωπηρᾶς λατρίας διαρκῶς ἀναπέμπεται ἀπὸ αἰ-
ῶνος εἰς αἰῶνα.

Ἡ ἐκτέλεσις τοῦ σχεδίου τούτου ἀνετέθη τῷ ἀρ-
χιτέκτονι Προκοπίῳ. Ἡ στερεότης τοῦ ἔργου ἐδοκι-
μάσθη ἐπὶ δεκατρεῖς καὶ ἡμίσειαν ἐκατονταετηρίδας,
διὰ σεισμῶν, πυρκαϊῶν, ἐπαναστάσεων, ἔτι δὲ ἴστα-
ται ἐν γαληνιαῷ καὶ μεγαλοπρεπῆ μεγαλείῳ ἀνα-
μένον τοὺς κύκλους τοῦ χρόνου νὰ φέρωσι τὴν ἀληθῆ
σοφίαν τῆς λατρευούσης καρδίας τῆς Ἀνατολῆς. Ὁ
θόλος ἐπανειλημμένως ἐπεσκευάσθη, δοκοὶ δὲ τινες ἐ-
στήθησαν πρὸς τοὺς τοίχους ὅπως καταστήσωσι τὸ
στήριγμα τοῦ θόλου ἀσφαλέστερον, ἀλλὰ κατὰ τὰ ἄλ-
λα διατελεῖ ἀκριβῶς ὡς ὁ λίαν ἐμπειρὸς ἀρχιτέκτων
ἀφῆκεν αὐτό. Ἰπάρχουσι τινὰ μέση ἐν τῇ εἰσόδῳ δει-
κνύοντα τὴν φθορὰν καὶ τριβὴν τῶν αἰῶνων, ἀλλὰ
κατὰ τὰ λοιπὰ ὁ ναὸς ἴσταται προκαλῶν τὸν χρόνον.
Ἡ τῶν Ἐφεσίων Ἄρτεμις καὶ οἱ μεγάλοι ναοὶ τῆς
Μικρασίας, Παλμύρας, Αἰγύπτου, Ἑλλάδος καὶ τῶν
νήσων τῆς μεγάλης θαλάσσης, ἐπεμψαν τὰς εἰσφορὰς
τῶν. Ὁ θεατὴς θαυμάζει πᾶς τὸσον ὑπέρογκοι στή-
λαι μαρμάρου μετεκομίσθησαν τότε διὰ θαλάσσης καὶ
ξηρᾶς ἐπὶ ἀπεράντου ἐκτάσεως πρὸς τοιοῦτον σκοπὸν.
Λάβωμεν μίαν τῶν μεγαλοπρεπῶν ἐκείνων στηλῶν τοῦ
ναοῦ τῆς Ἐφέσου. Ἀκολουθῶμεν διὰ τῆς φαντασίας
τὸ ποσὸν τῆς ἀνθρωπίνης ἐργασίας ἣτις ἐχρειάσθη ἀπὸ
τοῦ λατομείου εἰς τὸν ναὸν, εἴτα δὲ ἀφοῦ ἴῃ στήλη
αὕτη ὑπῆρέτησε τὴν Ἄρτεμιν ἐπὶ ἐκατονταετηρίδας
μετὰ πάσης φροντίδος καὶ ἐπιτηδεϊότητος κατεργήθη,
μετηνέχθη εἰς τὴν θάλασσαν, εἴτα εἰς τὴν Κωνσταν-
τινούπολιν, ἐκομίσθη εἰς τὸσον ὕψος καὶ ἀνηγέρθη ἐκεῖ.
Εἴτα θεωρήσωμεν περὶ ἐπὶ ὅλων ἐκείνων τῶν στηλῶν
καὶ τόξων καὶ τῶν τεραστίων τεμαχίων μαρμάρου.
ἀναπαυομένων ὡς οἱ αἰώνιοι λόφοι, καὶ ἐνθυμηθῶμεν
ὅτι πάντα ταῦτα ἐλατομήθησαν καὶ ἐκτίσθησαν ἐν
ἄλλοις ναοῖς, εἴτα ἀπεχωρίσθησαν, μετεκομίσθησαν
καὶ ἐκοδομήθησαν ἐκ νέου, τότε δὲ θὰ ἴδωμεν ὅτι ἡ
ἀνθρωπίνη ἐργασία ἡ πρῶτον καὶ τελευταίον γενομέ-
νη ἐπὶ τοῦ ἀπείρου τούτου οἰκοδομήματος ἐστὶ μεγί-
στη. Μεθ' ὅλην δὲ ταύτην τὴν ποικιλίαν τοῦ ὑλικῆς
τὸ κτίριον ἀποτελεῖ ἐν ὁμοειδῆς ὅλον. Εἶναι μεγαλο-
πρεπὲς καὶ ἀπλοῦν ἄπειρον καὶ στερεόν. Οὐδὲν πλειό-
τερον, ἀκριβῶς παρατηρῶν τις θαυμάζει, ἢ τὴν στα-
θερὰν προσοχὴν τοῦ ἀρχιτέκτονος εἰς τὴν στερεότητα,

ὅπως καταστήσῃ τὰ πάντα νὰ συντελῶσι πρὸς τὸν
σκοπὸν τοῦτον χωρὶς τὸ ἔργον νὰ ἦ λίαν βαρὺ, οὐδὲ
νὰ γίνῃ ἀφειδῆς τοῦ χώρου χρήσις. Ἄλλ' ἐγένετο ἀ-
φειδῆς χρήσις χρημάτων καὶ ἐργασίας. Εἶναι σύμβο-
λον ὁ ναὸς οὗτος τῶν διαρκῶν πραγμάτων. Ὅτι γί-
νεται δι' ἐντίμου, συντόνου, συνετῆς ἐργασίας δὲν ἀ-
πῆλλυται ταχέως. Οἱ σπεύδοντες, εἴτε νὰ πλουτήσω-
σιν ἢ ἄλλο τι νὰ κατορθώσωσιν, ἀπόλλυνται. Εἰσὶν
ἐκτὸς ἀρμονίας πρὸς τοὺς νόμους τοῦ σύμπαντος. Γάλ-
λος συγγραφεὺς ὁ Gaultier, ἔδωκεν ὑπερβολικὴν καὶ
ἀναληθῆ περιγραφὴν τῆς καταστάσεως τῆς Ἁγίας Σο-
φίας ὅποτεν ὁ Fossati ἐπέχειρησε τὴν ἐπισκευὴν της.
Ὁ Fossati ἦν ἀρχιτέκτων ὅστις ἀφίερσε τὸν βίον
του εἰς τὴν ἀνανέωσιν καὶ ἐπιδιόρθωσιν τῶν ἀρχαίων
καθηδρικῶν ναῶν τῆς Εὐρώπης, οὐδεὶς τῶν ὁποίων ἐ-
στη πρὸ τοῦ χρόνου τοσοῦτον ἀπρόσβλητος ὅσον ἡ Ἁ-
γία Σοφία. Μετὰ προσοχῆς ἀπεμάκρυνε πάσας τὰς
ἀχρήστους καὶ ἀσχημιζούσας δοκοὺς, καὶ ἤθελε πλειο-
τέρας ἀπομακρύνει ἐὰν οἱ Τούρκοι τῷ ἐπέτρεπον. Ἀν-
τεκατέστησε πάντα λίθον βεβλαμμένον ἀπεκάθαρε
ἄλλους καὶ ἀνενέωσε τινὰ τῶν μωσαϊκῶν ἀνενέωσε τὸ
ἐπικάλυμμα τοῦ δόμου καὶ τῶν στεγασμάτων, καὶ
πολλὰ ἐκέρδησεν ἐκ τῶν ἀπείρων μικρῶν ἐπιδιορθώ-
σεων. Τὸ πᾶσιον εἶναι πλοῦσιον καὶ ὁ ἀρχιτέκτων ἐ-
λαβεῖν ὅσα χρήματα ἠδύνατο. Ἄλλ' ἡ ἐργασία καλῶς
ἐγένετο, καὶ ὁ μέγας οὗτος ναὸς δὲν θὰ χρειασθῆ ἄλ-
λην τινὰ ἐπισκευὴν ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας. Εἶναι στε-
ρεὸς ὡς εἰς λίθος. Οὐχὶ ὁ χρόνος, ἀλλὰ βία ἐξ ἀνθρώ-
πων ἢ ἐκ τῆς φύσεως θάλει τὸν καταστρέψει. Πρὶν ἢ
τοιαύτη τις καταστροφὴ συμβῆ ἢ καθάρῃ καὶ ἀ-
γῶν λατρεία τοῦ μόνου ἀληθοῦς Θεοῦ, διὰ τοῦ Ἰησοῦ
Χριστοῦ ὡς Μεσσίου εἰσέλθῃ καὶ καθγιασθῆ αὐτόν.

ἩΡΩΙΝΟΣ ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ

Εἶναι ὄντως περίεργον νὰ βλέπῃ τις ὁποίας τιμὰς
δίδουσι συνήθως οἱ ἄνθρωποι ἵνα ἀποκτήσωσι ἓνα μόνον
ἀδάμαντα, ὅστις μένει πάντοτε ὁ αὐτὸς, ὅταν δύ-
νανται γὰ τύχῃ τῆς εὐτυχίας νὰ βλέπωσι χιλίους
ποιοῦτους διαφορωτάτων μορφῶν καὶ λάμψεων, ἀνευ
μάλιστα χρημάτων καὶ ἀνευ πάσης ἄλλης δαπάνης
εἰ μὴ δι' ἐνὸς μόνου προῖνου περιπάτου, καὶ τὴν ὑγι-
εῖαν ἡμῶν τὰ μάλιστα ὠφελοῦντος. Κατὰ τὴν γνώ-
μην μου, τὸ τέκνον τοῦ ξυλοκόπου, ὅπερ τριβῆ τὸ
χόρτον κατὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου, ἔχει ἀληθεστέ-
ρους μαργαρίτας καὶ ἀπολαύει μείζονων εὐχαριστήσεων
ἢ ὁ πλοῦσιος, ὁ κτήτωρ χειμάρρου ἀδαμάντων κεκλει-
σμένων ἐν τοῖς κιβωτίοις αὐτοῦ!

Καλλιεργήσωμεν τὴν καλαισθησίαν τῶν ἀναγνω-
στῶν μας ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου· οἱ μὴ δυνά-
μενοι νὰ θαυμάσωσι τὰς φυσικὰς καλλονὰς δι' ὧν ὁ
Θεὸς τοσοῦτον πλοῦσιως ἐκόσμησε τὴν γῆν, γίνονται
ὕλισται, τήκονται ἐν τῇ ἀγνοίᾳ αὐτῶν, καὶ πρῶτοι
αὐτοὶ τρέχουσιν εἰς τὰς τεχνητὰς καὶ βαναύτους ἡδο-
νὰς τὰς εἰς ὄλεθρον ἀγούσας.

Ὅποια εὐεργετικὰ μαθήματα δυνάμεθα ν' ἀν-

τλήσωμεν ἐκ τῶν καλλονῶν τῆς δημιουργίας!

Μιᾶ τῶν ἡμερῶν, μικρὸν πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡ-
λίου, παρετήρουν ἀπὸ τοῦ παραθύρου μου—κειμένου
παρὰ τινὰ εὐφορὸν ὄρεινὸν τόπον—λειμῶνα οὗ τὸ λε-
πτὸν καὶ εὐθραυστον χόρτον ἐπανθῶν με κατέθελεξεν
ἅμα τῇ ἡμέρᾳ διὰ τοῦ θαυμασιωτάτου χνοῦδου αὐ-
τοῦ. Ἄλλὰ, πρὸς μερίστην μου ἐκπληξῆν, τὸ πᾶν ἐ-
χάθη. Τὸ ἔδρεψαν μετὰ τὴν ἀνατολὴν; Ἡ μὴπως
λαίλαψ διήλθεν ἐκεῖθεν; Ἐσπευσα νὰ διευθύνω ἐκεῖ-
σε τὸν προῖνον μου περίπατον καὶ εἶδον οὐχὶ λειμῶ-
να τεθερισμένον ἢ πεπατημένον, ἀλλὰ κυμαινόμενον
ὑπὸ τὰς ἀφθονίας τῆς πρωΐας· ἕκαστος στάχυς ἦν
τοσοῦτον ὑπὸ τῆς δρόσου πεφορτωμένος ὅστε ἐκλινε
τὴν λεπτὴν αὐτοῦ κεφαλὴν, καὶ τοῦ ἡλίου ἡ θαλπωρὴ
μετέβαλλον τὸ φορτίον τοῦτο εἰς μαργαρίτας ἀπαρα-
μίλλους, οὗς ἀπερρόφωσαν κατὰ μικρὸν αἱ ἀκτῖνες αὐτοῦ.
Πρὸ τῆς μεσημβρίας ἕκαστος στέλεχος ἀνωρθώθη ἰσχυ-
ρότερον καὶ παρὰ ποτε ὠραιότερον, ὅστε ἅπας ὁ λει-
μῶν ἦνθε ὅπως καὶ πρὸ τῆς ἀνατολῆς.

Ὅποιον ὠραῖον μάθημα μοι ἐδόθη ἐκεῖ!

Ὁ ἄνθρωπος, οὗ ἡ ψυχὴ εὐτυχεῖ προσπίπτει μυστι-
κῶς ὑπὸ τοὺς πόδας τῆς θείας δρόσου. Ἡ πρωϊνὴ
ὠρα, καθ' ἣν ἀναλαμβάνει τὰς διὰ τὴν ἡμέραν δυνά-
μεις αὐτοῦ, εἶναι δι' αὐτὸν ἀπείρως πολυτιμὸς. Ἐκεῖ
μελετῶν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, ἀναλαμβάνει ἀνακούφιαν
τῆς ψυχῆς καὶ τὰς δυνάμεις, ὧν κατὰ τὴν ἡμέραν ἔ-
χει ἀνάγκην. Ἰπάρχει ἐκεῖ πηγὴ ζωῆς ἠθικῆς καὶ
πνευματικῆς, ἣν ὁ ἐπίγειος ἄνθρωπος παντάπασιν ἀ-
γνοεῖ. «Σὺ δὲ, ὅταν προσεύχῃ, εἰσελθε εἰς τὸ ταμεῖόν
σου, καὶ κλείσας τὴν θύραν σου, πρόσευξαι τῷ πατρί
σου τῷ ἐν τῷ κρυπτῷ· καὶ ὁ πατήρ σου ὁ βλέπων ἐν
τῷ κρυπτῷ ἀποδώσει σοι ἐν τῷ φανερῷ.» (Ματθαίου
5', 6).

Ἡ ἐκ τῶν ἐξωτερικῶν περιστάσεων συντριβὴ καὶ ἡ
συνάφεια τῶν ἀνθρώπων τοσοῦτον διάφορος χαρακτή-
ρας ἔχοντων ἀποξηραίνουσι τὴν ζωὴν τῆς ψυχῆς, ἐὰν
ἡ δρόσος τοῦ οὐρανοῦ δὲν προσέρχεται καθ' ἐκαστὴν
ὅπως ἀποδίδῃ αὐτῇ ἀναψυχὴν.

[Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ].

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Ἡ ΑΙΑ ΤΟΥ ΘΕΙΟΥ ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΗΣ ΔΙΦΘΕΡΙΤΙΔΟΣ

Ἐξοχος ἰατρὸς τοῦ Λονδίνου λέγεται θαύματα κα-
τωρθώσας θεραπεύων τὴν διφθερίτιδα διὰ θείου κατὰ
ἀρτίως ἐπικρατήσασαν ἐπιδημίαν. Ἐνεργεῖ δ' οὕτω
τὴν θεραπείαν: Τίθησι κοχλιάριον μικρὸν πλήρες ἄν-
θους τοῦ θείου ἐντὸς ποτηρίου μικροῦ πλήρους ὕδατος,
καὶ ἀναμιγνύει αὐτὸ διὰ τοῦ δακτύλου του ἀντὶ διὰ
κοχλιαρίου, διότι τὸ θεῖον δὲν ἀναμιγνύεται ταχέως
μετὰ τοῦ ὕδατος. Ὅταν τὸ θεῖον καλῶς μιχθῇ τὸ δι-
δει ὡς γαργάραν, ἐντὸς δὲ δέκα λεπτῶν ὁ πάσχων
ἦν ἐκτὸς κινδύνου. Ἀντὶ νὰ ἀποπτήται ἡ γαργάρα,
συνιστᾷ τὴν κατάποσιν αὐτοῦ. Ἐν ἐπικυνδύοις περι-
στάσεσι καθ' ἃς ἐκλήθη ἀκριβῶς καθ' ἣν στιγμὴν αἱ
διφθερίαι εἶχον σχεδὸν ἀποφράξει τὸν λάρυγγα καὶ

μόλις εισήρχετο ή γαργάρα, έφύσα τό θείον διά κάλαμου έντός του λάρυγγος και εάν αί διφθέραι υπεχώρουν νά τό δεχθώσι, άμέσως έπειτα έδίδε γαργάραν. Ούδέποτε άπόλεσε ένα πάσχοντα έκ διφθερίτιδος. Εάν τις πάσχων δέν δυναται νά γαργαρήσῃ, λάβε άνημμένον άνθρακα, θέσε τον έντός άγγείου, και έπίχυσον έν κοχλιάριον ή δύο άνθους του θείου έπί αυτού, συγχρόνως ό πάσχων άς εισπνεύσῃ ταύτο, έχων την κεφαλήν έπί αυτού, άμέσως δέ αί διφθέραι άφανίζονται. Εάν γίνῃ μεγάλη χρῆσις αυτού του μέσου, όλόκληρον τό δωμάτιον πληροῦται σχεδόν μέχρι άσπιξίας, και ό πάσχων δύναται νά περιέρχεται έντός αυτού, εισπνέων τον καπνόν με κλεισμένας θύρας και παράθυρα.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

Κατά την μηνιαίαν έκθεσην του ύπουργού έπί των Οικονομικών των Έν. Πολιτειών της Αμερικῆς τῇ 1 Φεβρ. (γ) τό δημόσιον χρέος των Ένωμ. Πολιτειών άνέρχεται εις 2,044,287,366. Τό δέ μεταλλικόν τό έν τῷ κεντρικῷ ταμείῳ εις 126,882,989.

— Ο Δρ. Έρασμος Ούίλσον, Άγγλος φυσιοδίφης, ήρθησε τάς τρίχας της κεφαλῆς. Έπί έκτάσεως ενός τετραγωνικού δακτύλου εὔρε κατά μέσον όρον 1066 τρίχας, ήτοι 133,900 έπί μιᾶς συνήθους κεφαλῆς.

— Έν Κεϋλάνη ή άλιεία των μαργαριτών παρήγαγεν έφέτος περί τά 7,000,000 όστρεϊδια. Έπωλήθησαν περί τά 87 φράγκα έκάστη χιλιάς, τό ήμισυ τούτων λαμβάνουσιν οι δούται τό δ' έτερον ήμισυ ή κυβέρνησις. Πери τάς 1500 λέμβους ήσαν πρὸς τούτο άπησχολημένα και 50 δούται. Τά όστρεϊδια άφίζονται νά σαπώσιν ότε οι μαργαρίται εύκόλως πλύνονται.

— Έν των τολμηροτέρων σχεδίων της ήμέρας είναι ή διάτρησις ύποβρυχίου σύραγγος έν τοις στενοίς του Γιβραλτάρ. Ισπανοί μηχανικοί παρασκευάζουσι τάς αναγκαίας πρὸς τούτο μηχανάς. Η σύραγῆ άρξεται έν Αλγερσίαις, έν Ισπανία, και θείει τελειώσει έν Ζέντα, έπί της Αφρικῆς άκτῆς. Η προϋπολογισθεϊσα δαπάνη έσαι 100,000,000 φρ.

— Η διά του άτμου δύναμις ής γίνεται χρῆσις νυν έν τῷ κόσμῳ, ίσοδυναμει πρὸς την δύναμιν 25,000,000 ίππων.

— Έν ταις Έν. Πολιτείαις της Αμερικῆς ύπάρχει εις ίππος άνά τέσσαρας κατοίκους.

— Τό Έρρον Συνέδριον τό έκλέξαν τον Πάπαν συνέκειτο εξ 62 καρδιναλιων, διηρημένων ως εξής: 36 Ιταλοι, 4 Αδστριακοί, 4 Ισπανοί, 1 Γερμανός, 1 Βέλγος, 2 Άγγλοι, 1 Ιρλανδός, 1 Αμερικανός, 1 Πολωνός, 1 Ούγγρος, 1 Πορταγάλλος.

ΛΥΣΙΣ

του έν τῷ ύπ' αριθ. 1 της Αθηναϊδος Αινίγματος.

Νά εύρω, φίλ' έζήτησα του νοῦ σου τό άπόρητον,
Τό άγνωστόν μοι κά τι
'Αλλ' εύρον πρόσκομμά τι
Κ' έντεῦθεν εις τό δῆμμα μου κατέστη δυσθεώρητον.
Μοι λέγεις αδέν εύρίσκειται τό κά τι έν τῷ ύδατι.
'Εγώ δ' έν τῇ θαλάττῃ
Εις μήκη και εις πλάτη
Φρονῶ, άν δέν λαθάνωμαι, τοιοῦτον, ότι είδα τι.

Εἴτ' αλλοκότως φθέγγεσαι πῶς ληπαι πλὴν τί κά τι σοῦ
Και από της Γαλλίας,
Και από της Τουρκίας
Αλλ' εἶνε, φίλε, φοβερά ἴστω, κῆ ἀπα.η σου

"Αν δέν πιστεῦσῃς, μάρτυρα, μί τόματα άπόλωτα
Σοῦ φίλ' ως πρὸς την πρώτην
Τὸν Γάλλον Εἰφοδόττην
Εἰς την δευτέραν τὸν Γαζῆν και νυν έν Μόσχᾳ εἴλωτα

Αὐτοὶ θά σοι λαλήσωσι τό κά τι τό αλάλητον.
Θά τό σφραγίσῃ δ' εἶτα
Τοῦ Βικονοφίλ ἡ 'Η,
"Η ἔσεται μοι ἄλλως τε τό αἰνιγμά σου ἄλυτον.

Ο ὕτις

Αἰνίγμα Β'

Νοῦν—οῦν—μῦν.

"Ελυσαν αὐτὸ οι κκ. Δ. Ψαρρᾶς, Κ. Πρινόπουλος ('Αθῆναι), Μαρία Μιχαηλίδου (Σμύρνη), 'Ορέστης Δ. Κασσάρης, Α. Λεοντόπουλος, Γ. Παππακωνσταντίνου (Ναῦπλιον).

ΑΙΝΙΓΜΑ Γ'.

Κοσμητῶν της νυκτός εἰμι και ἐγώ, μισῶν τό σκότος
Τὴν γῆν φωτίζω και μὴ ὦν ἢ δεῦτερος ἢ πρῶτος.

Προσκόλλησον τὴν κεφαλήν, ἐκκόψας μου τό στήθος,
Εἰς τοὺς αἰθρίους πόδας μου και ἴδε πῶς τό πλῆθος

'Αφίω των συντρόφων μου και εις την γῆν πελάζω,
Αὐτῆς τε πάσης τὴν ζωὴν και σοῦ ἐξουσιάζω.

"Αν δέ μοι δώσῃς ως κορμὸν τοῦτον, σοῦ τοῦ ἴδιου.

"Ος πέμπτον τὸν βαθμὸν πηκτεῖς τῆς κλίμακος τοῦ βίου.

Τὴν φύσιν ἀνταλλάσσομαι εὐθὺς ἐκ θεμελίων.

Πλὴν λάβε πάλιν τὸν κορμὸν. Τὴν κεφαλήν μου σείων

Ὑπὸ τοὺς πόδας τῶρα

Προσκόλλησον αὐτήν.

Εἰς τοῦ 'Ολύμπου παρθεῦς θά ἀναβῶ τὴν χώραν

Τὴν κλίνην ἴνα τοῦ Διὸς κοσμῶ τὴν τορνευτήν.

I. A. ΠΑΡΧΑΡΙΔΗΣ.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

«Τὰ παιδιά εις τό πανέριον ἢ ή κυρά Καλή και ή παρακαταθήκη της.» Έκ του Άγγλικου ὑπὸ Μ. Δ. Κ. Τιμᾶται δραχ. 1.

— «Τὸ παλαιὸν ὄργανον του Χρῆστου. ἢ, ή πατρὶς ἀγαπητή—ἀγαπητὴ κατοικία μου.» Έκ του Άγγλικου ὑπὸ Μ. Χ. Κ. Τιμᾶται δρ. 1.

Τὰ άνωτέρω συσταίνουεν ως άναγνώσματα τερπνὰ ἀμυδὲ και διδακτικὰ και ὠφέλιμα τοις πᾶσιν.

— «Φιλοσοφικὴ Προπέδεια ἤτοι λογικὴ ψυχολογία Θ. Ρουμπελίου.» Μεταρρυσθεῖσα ὑπὸ Έμ. Γαλιάνη.

Συγχίρομεν τὴν σπουδάζουσαν νεολαίαν ἀπολαμβάνουσαν σπουδαίαν και σπανίαν προσθήκην ἐπὶ του ὠφελιμωτάτου τούτου κλάδου.

ΗΛΙΑ ΤΑΝΤΑΛΙΔΟΥ
ΤΑ ΔΣΜΑΤΑ

*Εὔρισκονται και πωλοῦνται έν τῷ Τυπογραφείῳ τῆς «Αθηναϊδος».